

C/ Nou del teatre, 16

17004 - GIRONA

Tel. 972 22 50 44

www.cinematruffaut.girona.cat

a.e: info@cinematruffaut.com

MEMBRE DE LA XARXA

THE QUIET GIRL

Irlanda, 2022

Direcció: Colm Bairéad

Guió: Colm Bairéad

Intèrprets: Catherine Clinch,

Carrie Crowley, Andrew

Bennett, Michael Patric

Durada: 95 min

Gènere: drama

Idioma: gaèlic irlandès

Data d'estrena: 24/02/2023

Una història profundament commovedora de la Irlanda rural

Aquestes darreres setmanes estem tenint diversos exemples de pel·lícules que sota l'aparença de la discreció, de ser obres petites, modestes i intimistes, amaguen autèntiques joies cinematogràfiques. Films que des de la contenció, però la profunditat dramàtica, l'ús dels silencis i la precisió en la composició, des de la capacitat d'explicar històries farcides d'humanitat, es guanyen implacablement el cor de l'espectador. Si primer ens va desarmar *Aftersun*, l'òpera prima de Charlotte Wells, i després ens va atrapar la lúcida malenconia de *Living*, ara ens arriba un commovedor retrat de la infància des d'una sorprenentment lluminosa Irlanda rural. *The quiet girl*, el debut en la direcció del dublinès Colm Bairéad, és una d'aquelles obres que s'han anat obrint pas, a cop de talent i emoció, per un panorama del cinema internacional cada cop més competitiu. Presentada al Festival de Berlín, on va guanyar la secció Generation KPlus -exactament el mateix lloc on es va presentar *Estiu 1993* de Carla Simón, amb la que manté algunes evidents connexions- la seva carrera ha anat creixent i creixent, fins a colar-se inesperadament a les exigents nominacions a l'Oscar a millor pel·lícula internacional, deixant fora algunes de les grans favorites com la coreana *Decision to leave* o la francesa *Saint Omer*. A més, *The quiet girl* ha assolit una fita històrica, convertint-se en la primera pel·lícula irlandesa rodada en gaèlic com a llengua principal, que obté la nominació a l'Oscar.

La trama de *The quiet girl* se situa a principis dels vuitanta a la Irlanda rural. Cáit, la filla petita d'una família nombrosa, és enviada a passar l'estiu a casa d'uns parents perquè la mare està a punt de tenir un altre fill. Cáit ha fet de la seva discreció i introspecció el mètode per sobreviure i passar desapercebuda tant en l'entorn familiar com l'escolar. Aquest distanciament l'ha allunyat de les seves germanes i dels seus pares amb els quals pràcticament no té mostres d'afecte. Però aquelles setmanes en un ambient totalment diferent la canviaran per sempre i transformaran profundament la seva experiència vital. A partir d'aquest mínim fil narratiu, l'habilitat de Colm Bairéad rau en la forma en

com administra la càrrega dramàtica de la història. En aquest sentit, *The quiet girl* és un d'aquells films sintètics, depurats, als que no sobra absolutament res: és molt més el que intuïm i el que interpretem que no pas el que veiem o se'ns explicita. Les mirades i els silencis diuen tant que no són necessaris grans diàlegs per empatitzar amb els personatges i connectar amb els seus sentiments. És un film en què el subtext té una importància vital. Tot aquest material, que té una càrrega dramàtica profunda que convé no desvetllar, és tractat per Bairéad amb una delicadesa i sensibilitat extraordinàries.

A més, la proposta formal està perfectament equilibrada amb el perfil dramàtic del film. *The quiet girl* compta amb una magnífica direcció de fotografia de Kate McCullough, que ens retrata la Irlanda rural, fugint del format panoràmic, amb una nitidesa enlluernadora. Les imatges del film són precioses, però no preciosistes, com la proposta dramàtica és sentimental però no sentimentalista. És en aquests fonamentals matisos conceptuals en els quals l'obra de Colm Bairéad emergeix com una pel·lícula modèlica. Perquè la depuració dramàtica pot acabar sent molt més efectiva i coherent que el sobre carregament al que ens ha malacostumat una gran part de l'audiovisual contemporani. La simplicitat, la profunditat del gest i la contenció són la clau que *The quiet girl* ens ofereixi un dels millors i més commovedors finals del cinema recent. I que tingui l'aroma de convertir-se en un clàssic instantani.

Paco Vilallonga
Col·lectiu de Crítics de Cinema de Girona